

24. decembra

Rozjímanie na 24. decembra.
Navrhované témy sú: ďakovať
za Ježišov príchod; Božia milosť
sa prejavila; čakanie sa
skončilo.

24.12.2024

„NECH JE ZVELEBENÝ PÁN, Boh
Izraela, lebo navštívil a vykúpil svoj
ľud“ (Lk 1, 67). Toto sú Zachariášove
slová po deviatich mesiacoch, keď
nemohol hovoriť. Jeho pieseň by sa
dala zhrnúť takto: Aký dobrý je Boh!
Týmto evanjeliom chce Cirkev
ukončiť čas čakania, ktorý sme

prežili. Tento svätý muž nevnímal uplynulé mesiace ako trest. Práve naopak: je vďačný za to, čo mu bolo dané, za úžasnú príležitosť, ktorú mal, aby sa primerane pripravil na to, čo sa chystá zvestovať jeho syn Ján. Je to čas podobný adventu, ktorý nám Boh opäť ponúkol. Možno sme tieto dni prípravy využili lepšie alebo horšie. V každom prípade nám urobí dobre, keď Bohu poďakujeme, že pôsobil v našej duši, aj keď sa nám zdá, že je to skôr skromná maštaľ. Boh pripravil pre svojho Syna v našom srdci veľmi zvláštne miesto.

Možno sa nám stane to, čo jednému z pastierov na Štedrý večer: „Krásna legenda hovorí, že keď sa narodil Ježiš, pastieri pribehli do jaskyne a niesli veľa darov. Každý priniesol, čo mal: niektorí plody svojej práce, iní niečo hodnotné. Ale kým všetci pastieri sa veľkoryso snažili priniesť to najlepšie, bol jeden pastier, ktorý nemal nič. Bol veľmi chudobný,

nemal čo ponúknuť. A kým ostatní sa predbiehali v odovzdávaní svojich darov, on stál v hanbe bokom. V istej chvíli svätý Jozef a Mária ťažko prijímali všetky dary. Najmä to bolo náročné pre Máriu, ktorá držala dieťa v náručí. Keď potom uvidela pastiera s prázdnyimi rukami, požiadala ho, aby prišiel bližšie. A Ona mu vložila Ježiša do rúk. Pastier, keď Ho vzal, si uvedomil, že dostal to, čo si nezaslúžil, že drží v náručí najväčší dar v dejinách. Pozrel sa na svoje ruky a tie ruky, ktoré sa mu vždy zdali prázdne, sa stali kolískou Boha. Cítil sa milovaný a po prekonaní hanby začal Ježiša ukazovať iným, pretože si tento dar darov nemohol nechať len pre seba“[1].

„AK SA TI TVOJE RUKY zdajú
prázdne, ak vidíš, že tvoje srdce je

chudobné na lásku, dnešná noc je pre teba. *Božia milosť sa objavila*, aby zažiarila vo tvojom živote. Prijmi ju a zažiar v tebe svetlo Vianoc“[2]. Nech už je naše osobné vnímanie plodov nášho boja a nášho apoštolátu akékoľvek, vieme, že v skutočnosti naše ruky nie sú prázdne. Svätý Josemaría nám navrhol, aby sme išli do Betlehema s niečím veľmi cenným: „V tej chladnej samote, so svojou Matkou a svätým Jozefom, to, čo Ježiš chce, čo mu dá teplo, je naše srdce“[3].

Možno by sme boli pokojnejší, keby sme do tejto chvíle prišli s rukami plnými dobrých skutkov, svätosti, lásky k všetkým okolo nás. Realita však často zaostáva za našimi túžbami, možno v našom živote, plnom záväzkov a nedokončených vecí, čas ubehol príliš rýchlo, bez toho, aby sme si to príliš všimli. Nevadí: k Betlehemu môžeme pristúpiť aj dnes a budeme srdečne

prijatí. Zistíme, že na nás čakali, že Panna Mária a svätý Jozef sú nekonečne šťastní, že nás tam majú práve v tejto chvíli našich dejín.

Spása je už tu. Delí nás od nej ešte niekoľko hodín, ale začína nás zaplavovať radosť. Svätý Bernard nás utvrdzuje v našich najambicióznejších túžbach: „Teraz teda náš pokoj nie je prislúbený, ale poslaný; nie je odložený, ale udelený; nie je prorokovaný, ale uskutočnený: Otec poslal na zem niečo ako vrece plné milosrdenstva; vrece, povedal by som, ktoré sa roztrhne pri Umučení, aby sa mohla vyliť cena nášho výkupného, ktorú obsahuje; vrece, ktoré je síce malé, ale už úplne plné. Vskutku, bolo nám dané dieťa, ale v tomto dieťati prebýva celá plnosť božstva“[4].

ZACHARIÁŠOVE SLOVÁ sú posledným proroctvom pred konečným naplnením našej spásy. Boh je pohnutý temnotou, v ktorej žijeme, a prichádza nás spasiť, nie posúdiť, či sme hodní ho prijať. Chceme ruka v ruke s týmto spravodlivým a zbožným Izraelitom dosiahnuť hĺbku Božej blízkosti: „náš Boh nám z hĺbky svojho milosrdenstva odpustí hriechy. Tak nás Vychádzajúci z výsosti navštívi *a zažiarí tým, čo sedia vo tme a v tône smrti*“ (Lk 1, 78). Neexistuje ohnivejší spôsob vyjadrovania.

O túto výsadu by sme mohli prísť roztržitosťou, veľmi ľahkou v týchto posledných hodinách: „Žijeme vo filozofiách, v činnostiach a povinnostiach, ktoré nás úplne naplňajú a od ktorých je cesta k jasliam veľmi dlhá. Boh nás musí neustále rôznymi spôsobmi povzbudzovať a podávať nám ruku, aby sme sa dokázali dostať zo spleti

našich myšlienok a záväzkov, a tak nájsť cestu k nemu”[5]. Prejdime tento posledný úsek cesty ruka v ruke so svätou Máriou, možno po jej boku na oslíkovi, ktorý ju odvezie do Betlehema.

V túto noc – povedané slovami svätého Jána Pavla II – Boh „vstupuje do dejín. Podriaďuje sa zákonu ľudského toku. Uzatvára minulosť; s ním sa končí čas čakania, čiže Stará zmluva. Otvára budúcnosť: Novú zmluvu milosti a zmierenia s Bohom. Je to nový *začiatok* nového času”[6]. Sprevádzame Pannu Máriu, keď pripravuje Betlehem: slamu, jasličky, plienky... A ona tam vkladá všetku svoju lásku, aby Dieťaťu nič nechýbalo. Sme radi, že môžeme poskytovať tieto služby a vidieť, že v istom zmysle Svätá Rodina s nami počíta.

[1] František, *Homília*, 24-XII-2019.

[2] *Ibid.*

[3] Svätý Josemaría, *En diálogo con el Señor*, “Rezar sin interrupción”, bod 2.

[4] Svätý Bernard, *Prvá kázeň o Zjavení Pána*, 1-2.

[5] Benedikt XVI, *Homília*, 24-XII-2008.

[6] Svätý Ján Pavol II, *Homília*, 1-I-1979.